

съдържание и смисъл. Навикът е на място, когато стане втора природа на човъка. Само при това положение човъкът е свободен. Добрият навик е помощник на волята. Ученикът трябва да работи върху себе си, да си създаде добри навици, да понася всички изпитания и мъчности. Едно време учениците от Питагоровата школа са минавали редъ изпитания, да се калят, да дойдат до положение лесно да трансформират състоянията си. Седи един ученик и размишлява върху нѣкой въпросъ. Въ това време единъ отъ учениците се приближава при него, удря му една плесница и си заминава. Първиятъ ученикъ се стресне, разгнѣви се, иска да си отмъсти. Колкото по-будно е съзнанието му, толкова по-скоро той ще се овладѣе. Не само чувствата му се подлагатъ на изпитания, но и неговите мисли, неговите идеи. Запримѣрь, когато нѣкой човъкъ възприеме една велика идея, окръжаващите започватъ да го подиграватъ, да го хулятъ, да го кръщаватъ съ различни епитети. Обаче, този човъкъ върви тихо и спокойно, отъ нищо не се смущава. Защо? — Защото той живѣе въ другъ свѣтъ, далечъ отъ тѣхния. Този човъкъ има убеждение. Той е развилъ своята мисълъ, може да се концентрира, може лесно да разрешава мъчнотиите си. Каквото да му говорятъ, както да се отнасятъ съ него, той се връща дома си веселъ, разположенъ. Така е било и съ Апостолите. Тѣ са били мъчени, бити заради